

"মৰমৰসন্তানসকল- তোমালোকৰ এই জন্মদেৱতাসকলতকৈও উত্তম,
কিয়নো এতিয়া তোমালোকে ৰচয়িতা আৰু ৰচনাক্ষৰাৰ্থভাৱে জানি আন্তিক হৈছা"

প্ৰশ্ন: সংগমযুগী ঈশ্বৰীয় পৰিয়ালৰ বিশেষতা কি, যি গোটেই কল্পতে নাথাকে?

উত্তৰ: এই সময়ত স্বয়ং ঈশ্বৰে পিতা হৈ তোমালোক সন্তানসকলক চম্ভালি লয়, শিক্ষক হৈ পঢ়ায় আৰু সংগুৰু হৈ তোমালোকক গুল গুল (ফুল) বনাই লগত লৈ যায়। সত্যযুগত দৈৱী পৰিয়াল হ'ব কিন্তু এনেকুৱা ঈশ্বৰীয় পৰিয়াল হ'ব নোৱাৰে। তোমালোক সন্তানসকলে এতিয়া বেহদৰ সন্ধ্যাসীও হোৱা, ৰাজযোগীও হোৱা। ৰজা হোৱাৰ বাবে পঢ়ি আছা।

ওঁমশান্তি। এয়া স্কুল বা পাঠশালা হয়। কাৰ পাঠশালা হয়? আত্মাসকলৰ পাঠশালা। এয়াতো নিশ্চিত আত্মাই শৰীৰ অবিহনে একো শূনিব নোৱাৰে। যেতিয়া কোৱা হয় আত্মাসকলৰ পাঠশালা তেতিয়া বুজা উচিত – আত্মাই শৰীৰ অবিহনেতো বুজিব নোৱাৰে। পুনৰ ক'বলগীয়া হয় জীৱাত্মা। এতিয়া সকলো পাঠশালাতো জীৱাত্মাৰে হয়। সেইবাবে কোৱা হয় এয়া হ'ল আত্মাৰ পাঠশালা আৰু পৰমপিতা পৰমাত্মা আহি পঢ়ায়। সেয়া হ'ল শৰীৰৰ পঢ়া, এয়া হ'ল আত্মাৰ পঢ়া, যি বেহদেৰ পিতাই পঢ়ায়। সেয়ে এয়া হৈ গ'ল ঈশ্বৰ পিতাৰ ইউনিভাৰ্ছিটি। ভগৱানুৱাচ নহয় জানো। এয়া ভক্তি মার্গ নহয়, এয়া পঢ়া হয়। স্কুলত পঢ়োৱা হয়। ভক্তি মন্দিৰ আদিত কৰা হয়। ইয়াতে কোনে পঢ়ায়? ভগৱানুৱাচ। আৰু কোনো পাঠশালাত ভগৱানুৱাচ নহয়ই। কেৱল এয়া এটাই ঠাই য'ত ভগৱানুৱাচ হয়। উচ্চতকৈও উচ্চ ভগৱানকে জ্ঞানৰ সাগৰ বুলি কোৱা হয়, তেৱেঁই জ্ঞান দিব পাৰে। বাকী সকলো হৈছে ভক্তি। ভক্তিৰ ক্ষেত্ৰত পিতাই বুজাইছে যে তাৰ দ্বাৰা কোনো সংগতি নহয়। সকলোৰে সংগতিদাতা এজন পৰমাত্মা হয়, তেওঁ আহি ৰাজযোগ শিকায়। আত্মাই শৰীৰৰ দ্বাৰা শুনে। আন কোনো জ্ঞান আদিত ভগৱানুৱাচ নহয়। ভাৰতে হয় য'ত শিৱ জয়ন্তীও পালন কৰা হয়। জয়ন্তীও তেতিয়া হয় যেতিয়া শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰে। পিতাই কয় – মইতো কেতিয়াও গৰ্ভত প্ৰৱেশ নকৰো। তোমালোক সকলোৱে গৰ্ভত প্ৰৱেশ কৰা। ৪৪ জন্ম লোৱা। সকলোতকৈ বেছি জন্ম এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণে লয়। ৪৪ জন্ম লৈ কুংসিত, গাঁৱৰ ল'ৰা হয়। লক্ষ্মী-নাৰায়ণ কোৱা বা ৰাধা-কৃষ্ণ কোৱা। শৈশৱত হ'ল ৰাধা-কৃষ্ণ। তেওঁলোকে যেতিয়া জন্ম লয় তেতিয়া স্বৰ্গত লয়, যাক বৈকুণ্ঠ বুলিও কোৱা হয়। প্ৰথম নম্বৰ জন্ম এওঁৰ, সেয়ে ৪৪ জন্মও এওঁ লয়। শ্যাম আৰু সুন্দৰ, সুন্দৰৰ পৰা পুনৰ শ্যাম। কৃষ্ণ সকলোৰে মৰম লাগে। কৃষ্ণৰ জন্ম হয়েই নতুন দুনীয়াত। পিছত পুনৰ্জন্ম লৈ লৈ আহি পুৰণি দুনীয়াত আহি পাওঁতে শ্যাম হৈ যায়। এই খেলেই এনেকুৱা। ভাৰত প্ৰথমতে সত্যপ্ৰধান সুন্দৰ আছিল, এতিয়া ক'লা হৈ গ'ল। পিতাই কয় – ইমান সকলো আত্মা মোৰ সন্তান হয়। এতিয়া কাম চিতাত বহি ক'লা হৈ গৈছে। মই আহি সকলোকে উভতাই কৈ যাওঁ। এই সৃষ্টি চক্ৰই এনেকুৱা। ফুলৰ বাগিচা সেয়া পাছত কাইটৰ জংঘল হৈ যায়। পিতাই বুজায় – তোমালোক সন্তানসকল কিমান সুন্দৰ বিশ্বৰ মালিক আছিল, এতিয়া পুনৰ হৈ আছা। এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণ বিশ্বৰ মালিক আছিল। এয়া ৪৪ জন্ম ভোগ কৰি পুনৰ এনেকুৱা হৈ আছে অৰ্থাৎ তেওঁলোকৰ আত্মাই পঢ়ি আছে।

তোমালোকে জানিছা সত্যযুগত অপাৰ সুখ হয়, যিয়ে কেতিয়াও পিতাক স্মৰণ কৰাৰ দৰকাৰেই নাথাকে। গায়ন আছে – দুখত স্মৰণ কৰে... কাৰ স্মৰণ? পিতাৰ। ইমান সকলোৰে স্মৰণ কৰিব নালাগে। ভক্তিত কিমান স্মৰণ কৰে। একোৱেই নাজানে। কৃষ্ণ কেতিয়া আহিল, তেওঁ কোন – একোৱেই নাজানে। কৃষ্ণ আৰু নাৰায়ণৰ পাৰ্থক্যও নাজানে। শিৱবাবা হ'ল উচ্চতকৈও উচ্চ। পাছত তেওঁলোকৰ তলত ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু, শংকৰ... তেওঁলোকক পুনৰ দেৱতা বুলি কোৱা হয়, মানুহতো সকলোকে ভগৱান বুলি কৈ থাকে। সৰ্বব্যাপক বুলি কৈ দিয়ে পিতাই কয় – সৰ্বব্যাপকতো মায়া ৫ বিকাৰ হয় যি প্ৰত্যেকৰে ভিতৰত আছে। সত্যযুগত কোনো বিকাৰ নাই। মুক্তিধামতও আত্মা পৱিত্ৰ হৈ থাকে। অপৱিত্ৰতাৰ কোনো কথা নাই। সেয়ে এই ৰচয়িতা পিতাই আহি নিজৰ পৰিচয় দিয়ে, আদি-মধ্য-অন্তৰ ৰহস্য বুজায়, যাৰ দ্বাৰা তোমালোকে আন্তিক হোৱা। তোমালোকে এবাৰেই আন্তিক হোৱা। তোমালোকৰ এই জীৱন দেৱতাসকলতকৈও উত্তম। গায়নো আছি – মনুষ্য জীৱন দুৰ্লভ হয়। আৰু যেতিয়া পুৰুষোত্তম সংগম যুগ হয় তেতিয়া হীৰাৰ নিচিনা জীৱন হয়। লক্ষ্মী-নাৰায়ণক হীৰাৰ নিচিনা বুলি কোৱা নহয়। তোমালোকৰ হীৰাৰ নিচিনা জন্ম। তোমালোক হৈছে ঈশ্বৰীয় সন্তান, এয়া হ'ল দৈৱী সন্তান। ইয়াতে তোমালোকে কোৱা – আমি ঈশ্বৰীয় সন্তান, ঈশ্বৰ আমাৰ পিতা হয়, তেওঁ আমাক পঢ়ায় কিয়নো তেওঁ জ্ঞানৰ সাগৰ নহয় জানো, ৰাজযোগ শিকায়। এই জ্ঞান এবাৰে পুৰুষোত্তম সংগম যুগত পোৱা যায়। এয়া হ'ল উত্তমতকৈও উত্তম

পুৰুষ হোৱাৰ যুগ, যাক দুনীয়াই নাজানে। সকলোৱে কুন্তকৰ্ণৰ অস্ত্ৰান নিদ্ৰাত শুই আছে। সকলোৰে বিনাশ সন্মুখত, সেইবাবে এতিয়া সন্তানসকলে কাৰো লগতে সম্বন্ধ ৰাখিব নালাগে। কোৱা হয় – অন্ত সময়ত যিয়ে স্ত্ৰী স্মৰণ কৰে... অন্ত সময়ত শিৱবাবাক স্মৰণ কৰিলে তেতিয়া নাৰায়ণ যোনিত আহিবা। এই চিৰিৰ চিত্ৰ বহুত ভাল। লিখা আছে – আমিযে দেৱতা পুনৰ ক্ষত্ৰিয়, আদি। এই সময়ত ৰাৱণ ৰাজ্য, যেতিয়া নিজৰ আদি সনাতন দেৱী-দেৱতা ধৰ্মক পাহৰি আন ধৰ্মক ফাচি গৈছে। এই গোটেই দুনীয়া লংকা হয়। বাকী কোনো সোণৰ লংকা নাই। পিতাই কয় তোমালোকে নিজতকৈও বেছি মোৰ গ্লানি কৰিছা, নিজৰ ক্ষেত্ৰত ৪৪ লাখ আৰু মোক কণ কণত আছে বুলি কৈ দিছা। এনেকুৱা অপকাৰীৰ ওপৰতো মই উপকাৰ কৰো। পিতাই কয় – তোমালোকৰ কোনো দোষ নাই, এয়া নাটকৰে খেল। সত্যযুগৰ আদিৰ পৰা কলিযুগৰ অন্তলৈ এয়া খেল হয়, যি ঘূৰি থাকিবই। এয়া পিতাৰ বাহিৰে কোনেও বুজাব নোৱাৰে। তোমালোক সকলোৱে ব্ৰহ্মাকুমাৰ-কুমাৰী হোৱা। তোমালোক ব্ৰাহ্মণ হোৱা ঈশ্বৰীয় সন্তান। তোমালোক ঈশ্বৰীয় পৰিয়ালত বহিছা, সত্যযুগত হ'ব দৈৱী পৰিয়াল। এই ঈশ্বৰীয় পৰিয়ালত পিতাই তোমালোকক চম্ভালেও, পঢ়ায়ও, পুনৰ গুল গুল কৰি লৈ লগতো লৈ যাব। তোমালোকে মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা হোৱাৰ বাবে পঢ়া। গ্ৰন্থতো আছে মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা কৰি গঢ়ি তোলে... সেইবাবে পৰমাত্মাক যাদুকৰ বুলি কোৱা হয়। নৰকক স্বৰ্গ কৰি তোলা, যাদুৰ খেল নহয় জানো। স্বৰ্গৰ পৰা নৰক কৰি তুলিবলৈ ৪৪ জন পুনৰ নৰকৰ পৰা স্বৰ্গ আঙুলিৰ মূৰত ফটো তোলাৰ দৰে (চেকেওতে) হৈ যায়। এক চেকেওতে জীৱনমুক্তি। মই আত্মা হওঁ, আত্মাক জানি গ'লা, পিতাকো জানি গ'লা। আন কোনো মনুষ্যই এয়া নাজানে যে মই আত্মা কি হয়? গুৰু অনেক, সৎগুৰু এজন। কোৱা হয় সৎগুৰু অকাল। পৰমপিতা পৰমাত্মা এজনে সৎগুৰু হয়। কিন্তু গুৰু ঢেৰ হয়। নিৰ্বিকাৰী কোনো নহয়। সকলোৱে বিকাৰৰ দ্বাৰা জন্ম লয়।

এতিয়া ৰাজধানী স্থাপন হৈ আছে। তোমালোকে ইয়ালৈ ৰজা হোৱাৰ বাবে আহিছা। ৰাজযোগী হোৱা, বেহদৰ সন্ন্যাসীও হোৱা। তেওঁলোক হঠযোগী হয়, হদৰ সন্ন্যাসী। পিতা আহি সকলোৰে সৎগতি কৰি সুখী কৰি তোলে। মোকে কোৱা হয় সৎগুৰু অকালমূৰ্ত। তাত (সত্যযুগত) আমি বাৰে বাৰে শৰীৰ নেৰো আৰু নলওঁ। কালে নাথায়। তোমালোক আত্মাও অবিনাশী হোৱা, কিন্তু পতিত আৰু পাৱন হোৱা। নিৰ্লেপ নহয়। নাটকৰ ৰহস্যও পিতাই বুজায়। ৰচয়িতাইহে ৰচনাৰ আদি-মধ্য-অন্তৰ ৰহস্য বুজাব নহয় জানো। জ্ঞানৰ সাগৰ সেই এজন পিতা হয়। তেৱেঁই তোমালোকক মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা দ্বৈত মুকুটধাৰী কৰি তোলে। তোমালোকৰ জন্ম কড়িৰ নিচিনা আছিল। এতিয়া তোমালোকে হীৰাৰ নিচিনা হৈ আছে। পিতাই আমিযে আছিলো, আমিযে হ'ম মন্ত্ৰও বুজাইছে। তেওঁলোকে কৈ দিয়ে আত্মাই পৰমাত্মা, পৰমাত্মাই আত্মা, আমিযে আছিলো, আমিযেই হ'ম। পিতাই কয় – আত্মাই পৰমাত্মা কেনেকৈ হ'ব পাৰে। পিতাই তোমালোকক বুজায় – আমি আত্মা এই সময়তো ব্ৰাহ্মণ হওঁ পুনৰ আমি আত্মাই ব্ৰাহ্মণৰ পৰা দেৱতা হ'ম, পুনৰ ক্ষত্ৰিয় হ'ম, পুনৰ শূদ্ৰৰ পৰা ব্ৰাহ্মণ। তোমালোকৰ জন্ম সকলোতকৈ উচ্চ। এয়া হ'ল ঈশ্বৰৰ ঘৰ। তোমালোকে কাৰ ওচৰত বহিছা? মাতা-পিতাৰ ওচৰত। সকলোৱে ভাই-ভনী। পিতাই আত্মাসকলক শিক্ষা দিয়ে। তোমালোক সকলোৱে আমাৰ সন্তান, সম্পত্তিৰ অধিকাৰী হোৱা, সেইবাবে পৰমাত্মা পিতাৰ পৰা প্ৰত্যেকে সম্পত্তি ল'ব পাৰা। বুঢ়া, সৰু, ডাঙৰ সকলোৰে পিতাৰ পৰা সম্পত্তি লোৱাৰ অধিকাৰ আছে। সেয়ে সন্তানসকলক এয়া বুজোৱা – নিজকে আত্মা বুজি ভাবা আৰু পিতাক স্মৰণ কৰা তেতিয়া পাপ কটা যাব। ভক্তি মাৰ্গৰসকলে এই কথা একোৱেই নুবুজিব। অচ্ছা!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ৰাত্ৰিকাছ :-

সন্তানসকলে পিতাক চিনিও পায়, বুজায়ো যে পিতাই পঢ়াই আছে, তেওঁৰ পৰা বেহদৰ উত্তৰাধিকাৰ পাম। কিন্তু মস্তিল এয়া যে মায়াই পাহৰাই দিয়ে। কিবা নহয় কিবা বিধিনি আহি যায় যাৰ দ্বাৰা সন্তানসকলে ভয় খায়। তাৰ ভিতৰতো প্ৰথম নম্বৰ হ'ল বিকাৰত যায়। চকুৰে প্ৰৱঞ্চনা কৰে। চকু উলিয়াই দিয়াৰ কথা নহয়। পিতাই জ্ঞানৰ নেত্ৰ দিয়ে, জ্ঞান আৰু অজ্ঞানৰ যুদ্ধ চলে। জ্ঞান হ'ল পিতা, অজ্ঞান হ'ল মায়া। তেওঁলোকৰ যুদ্ধ বহুত শক্তিশালী। কোনোবাই তললৈ গৈ থাকিলেও বুজি নাপায়। পিছত বুজি পায় – মই তললৈ গৈছো, মই নিজৰ বহুত অকল্যাণ কৰিছো। মায়াই এবাৰ পৰাজয় কৰালে তেতিয়া পুনৰ ওপৰলৈ উঠাটো মস্তিল হৈ যায়। বহুত সন্তানে কয় – আমি ধ্যানলৈ যাওঁ, কিন্তু তাতো মায়াৰ প্ৰৱেশ হৈ যায়। গমেই নাপায়। মায়াই চুৰি কৰাব, মিছা কোৱাব। মায়াই কি নকৰায়! সেই কথা নুশুধিবা। লেতেৰা কৰি দিয়ে। গুল গুল (ফুল) হৈ হৈ পুনৰ ছিঃ ছিঃ হৈ যায়। মায়া এনেকুৱা জবৰদস্তি যিয়ে বাৰে বাৰে তললৈ নমাই দিয়ে।

সন্তানসকলে কয় – বাবা আমি বাৰে বাৰে পাহৰি যাওঁ। পৰামৰ্শ দিওঁতাতো এজনে পিতা, কিন্তু কাৰোবাৰ ভাগ্যত নাথাকিলে পৰামৰ্শই কি কৰিব পাৰে। ইয়াতে কাৰো অনুগ্ৰহ বা আদৰ-সাদৰো থাকিব নোৱাৰে। অতিৰিক্ত নপঢ়ায়। সেই (লৌকিক) পঢ়াত অতিৰিক্তকৈ পঢ়াবলৈ শিক্ষকক মাতে। কিমান ঢেৰ সন্তান! সেই পঢ়াত কোনোবা ডাঙৰ মানুহৰ সন্তান থাকে, অধিক খৰচ কৰিব পাৰে তেতিয়া তেওঁক অতিৰিক্তকৈও পঢ়ায়। শিক্ষকে জানে যে এওঁ মূৰ্থ সেইবাবে তেওঁক পঢ়াই জলপানি পোৱাৰ যোগ্য কৰি তোলে। এই পিতাই এনেকুৱা নকৰে। এওঁতো সকলোকে অভিব্যক্তিৰে পঢ়ায়। সেয়া হ’ল শিক্ষকৰ অতিৰিক্ত পুৰুষাৰ্থ কৰোৱা। এওঁতো কাকো বেলেগেকৈ অতিৰিক্ত পুৰুষাৰ্থ নকৰায়। অতিৰিক্ত পুৰুষাৰ্থ মানেই শিক্ষকে কিবা কৃপা কৰে। তথাপি তেওঁ তাৰ বাবে পইচা লয়। বিশেষ সময় দি পঢ়ায় যাৰ বাবে ছাত্ৰসকলে পঢ়ি বেছি বুদ্ধিয়ক হয়। ইয়াতেতো একো বেছি পঢ়াৰ কথাই নাই। এওঁৰ কথাই এটা। এটাই মহামন্ত্ৰ দিয়ে – মনমনাভৱ। স্মৰণৰ দ্বাৰা কি হয়, এয়াতো তোমালোক সন্তানসকলে বুজিছা। পিতাই পতিত-পাৱন হয়। তোমালোকে জানিছা তেওঁক স্মৰণ কৰিলে আমি পাৱন হ’ম। অচ্ছা – শুভবাগ্ৰি।

ধাৰণাৰবাবেমুখ্যসাৰ:-*

(1) গোটেই দুৰ্নীয়া এতিয়া সমাধিস্থ হ’ব, বিনাশ সন্মুখত, সেইবাবে কাৰো লগতে সম্বন্ধ ৰাখিব নালাগে। অন্ত সময়ত এজন স্মৃতিত থাকিব লাগে।

(2) এই পুৰুষোত্তম সংগম যুগ হ’ল কুংসিতৰ পৰা ধুৰীয়া, পতিতৰ পৰা পাৱন হোৱাৰ বাবে, এই সময় হ’ল উত্তম পুৰুষ হোৱাৰ বাবে, সদায় এই স্মৃতিত থাকি নিজকে কড়িৰ পৰা হীৰাৰ নিচিনা কৰি তুলিব লাগে।

বৰদান: যিকোনোব্যৰ্থখবৰশুনিবুচিবঢ়োৱাৰসলনিযতি (ফুলষ্টপ) লগাওঁতাপৰমতৰপৰামুক্তহোৱা
কিছুমান সন্তানে চলোতে চলোতে শ্ৰীমতৰ লগতে আত্মাবোৰৰ পৰমত মিশ্ৰণ কৰি দিয়ে। যেতিয়া কোনোবা ব্ৰাহ্মণে সংসাৰৰ বাতৰি শুনাই তেতিয়া তেওঁৰ পৰা বহুত বুচিৰে শুনে। একো কৰিব নোৱাৰে আৰু শুনি লয় সেয়ে সেই খবৰ বুদ্ধিত ওচি যায়, পাছত সময় নষ্ট হয়। সেইবাবে পিতাই নিৰ্দেশ - শুনিও নুশুনিবা। যদি কোনোবাই শুনাইও তেতিয়া তোমালোকে যতি (ফুল ষ্টপ) লগোৱা। যিজন ব্যক্তিৰ পৰা শুনিছা তেওঁৰ প্ৰতি দৃষ্টি বা সংকল্পতো ঘৃণা ভাৱ থাকিব নালাগে, তেতিয়াহে কোৱা হ’ব পৰমতৰ পৰা মুক্ত।

স্লোগান: যাৰঅন্তৰবিশালহয়তেওঁৰসপোনতোহদৰসংস্কাৰউদয়হ’বনোৱাৰে।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!